

SULKHAN-SABA ORBELIANI TEACHING UNIVERSITY
FACULTY OF BUSINESS

III INTERNATIONAL SCIENTIFIC CONFERENCE
**INTEGRATION OF BUSINESS STRUCTURES:
STRATEGIES AND TECHNOLOGIES**

February 22th, 2019

Proceedings of the Conference

**Tbilisi, Georgia
2019**

Organising Committee

Natia Gogolauri	Professor, Dr. of Economics, Head of Faculty of Business, Sulkhani-Saba Orbeliani Teaching University (SABAUNI), Georgia;
Ekaterine Natsvlshvili	Ph.D. Professor of Management, Sulkhani-Saba Orbeliani Teaching University, Director at the European Center of Law, Economic and Management, Tbilisi, Georgia;
Andrzej Pawlik	Professor, Dr Hab., Head of the Institute for Entrepreneurship and Innovation, State University of Jan Kochanowski, Poland;
Bogoyavlenska Yuliya	Ph.D, Assistant Professor in Economy, Department of Personnel Management and Labour Economics, Zhytomyr State Technological University, Ukraine;
Galina Ulian	Professor, Dr. of Economics, Dean of Faculty of Economic Sciences, State University of Moldova;
Kostiantyn Shaposhnykov	Professor, Dr. of Economics, Head of Black Sea research Institute of Economy and Innovation, Ukraine;
Lina Pieliene	Associate professor of Marketing, Dr. of Economics, Department of Marketing, Vytautas Magnus University, Lithuania;
Yuliana Dragalin	Dr. of Economics, Associate Professor, Dean of Faculty of Economic Sciences, Free International University, Moldova;
Olga Chwiej	Associate Professor, Dr. of Economics, freelancer scientist, Poland.

III International Scientific Conference Integration of Business Structures: Strategies and Technologies: Conference Proceedings, February 22th, 2019. Tbilisi, Georgia: Baltija Publishing. 156 pages.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ МЕХАНІЗМУ ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Істотні зміни, які відбуваються в останні десятиліття практично у всіх країнах світу, пов'язанні, насамперед, з інноваційним характером економіки, з формуванням інвестиційного потенціалу країни, що породжує принципово нові вимоги до розвитку всіх структурних елементів суспільства. Змінюються орієнтири соціальних процесів, механізми їх взаємодії, з'являються нові інститути, які впливають на інтереси й формують нові інвестиційні мотиви. У сучасний час бурхливий розвиток економіки України після світової фінансової кризи вимагає пошуку заходів, спрямованих на підвищення рівня власного інвестиційного потенціалу. Для вирішення існуючої проблеми необхідно розробити відповідний методичний інструментарій потенціалогічного аналізу, який базуючись на основних засадах економічного аналізу реалізує принципи модальності та потенціації і тим самим вносить нові підходи до оцінки основних складників інвестиційного потенціалу.

Існуючі на сьогодні науково-методичні підходи потенційно не спроможні забезпечити механізм формування інвестиційного потенціалу. Причинами такого стану визначено відсутність цивілізованого ринку інвестицій, належної державної політики щодо формування інвестиційного потенціалу, його гарантування та реалізації. Негативна практика останніх двадцяти років стосовно механізму формування інвестиційного потенціалу через фінансових посередників, яка зменшує мотиваційну складову та призводить до реалізації інвестиційного потенціалу за межами України. Питання розробки нових концептуальних засад залишається актуальним.

Проблемам формування механізму ефективного інвестування на державному та регіональному рівні присвячено велику кількість наукових робіт. При цьому, сучасний стан розробки цієї наукової проблеми характеризується суперечливими підходами до розуміння економічної сутності інвестиційного потенціалу, передумов його формування та реалізації. Окремі дослідження у цій сфері, передусім ті, що стосуються ефективного інвестування відображено в публікаціях таких науковців: І. Бланка [1], В. Гейця [2], І. Бузько, З. Гарасимчук, Н. Ковтун, Т. Пепи, А. Пересади, А. Ткача, Л. Федулової, А. Ходжаян [3], Н. Швецова, а також зарубіжних вчених – Д. Барда, Г. Бірмана, З. Боді, Д. Кейнса, Т. Мальтуса, Ж. Сісмонді, С. Фішера та інших.

Недостатньо висвітленими у сучасній науці залишаються питання щодо формування ефективної концепції напрямів дослідження інвестиційного потенціалу, які б не лише забезпечили можливість для його прогнозування, але й давали відповіді на такі запитання: коли, куди, у яких обсягах здійснювати інвестиції, яка їх ефективність для підприємств та регіональної економіки, які напрями інвестицій є потенційно найбільш привабливими. Важливим, є те, що у інвестиційний потенціал інвестиційні ресурси трансформуються лише на ринку інвестицій при існуванні забезпеченого попиту на інвестиційний продукт.

Центральною проблемою формування інвестиційного потенціалу в певному розумінні є проблема формування його інституційного середовища. А отже, постає питання про існування інституційної структури даного середовища, що активізує

інвестиційну діяльність, утворює найбільш прийнятну структуру джерел фінансового забезпечення відтворювальних процесів та формує матеріальний базис економічного зростання в результаті прискорення процесів обігу капіталу на всіх таксономічних рівнях [4].

Особливістю формування інвестиційного потенціалу країни є те, що регіональний інвестиційний потенціал може бути не однаковим, деякі регіони з найвищим рівнем депресивності (Чернівецька і Тернопільська обл.), з високим рівнем депресивності (Івано-Франківська, Рівненська, Закарпатська, Житомирська, Хмельницька і Херсонська обл.), а інші навпаки – перевищують економічний розвиток в багато разів. Відмінності у рівнях використання та можливостях нарощування інвестиційного потенціалу регіонів України потребують розробки дієвих механізмів формування та нарощування інвестиційного потенціалу національної економіки.

Таким чином, в умовах безперервних трансформаційних процесів необхідне розроблення такої концептуальної схеми інвестиційного потенціалу, яка б базувалася на принципах економіки знань, а також утвердження такої стратегії розвитку, яка б допомагала підтримувати в країні постійні дослідження та інновації, необхідні для створення нових продуктів і відкриття нових ринків шляхом виробництва, поширення і використання нових економічно корисних знань. Створення глобально-конкурентної економіки потребує відповідних активних стратегій, що реалізуються різними галузями, а також такими підсистемами як інформаційна інфраструктура, система досліджень і інновацій, освіта і постійне навчання, державна інвестиційна політика і регуляторні рамки.

В рамках механізму формування інвестиційного потенціалу визначено пріоритетні напрями розвитку інвестиційного потенціалу та конкретизовано управлінські заходи (рис. 1).

На рис. 1 сформовані концептуальні засади механізму формування та управління інвестиційним потенціалом економіки, конкретизовано складові та визначено основоположні точки прикладання управлінських зусиль. Відмінність від існуючих підходів полягає у чітко визначеній послідовності складників механізму, що дозволяє через активізацію кожної з них забезпечити цілісність механізму формування та управління інвестиційним потенціалом країни. Автор наголошує на поєднанні формування і управління інвестиційним потенціалом на національному рівні в період економічних трансформацій. Важлива роль відводиться моніторингу, аналізу на основі використання наукових методик та підходів з застосуванням математичних розрахунків, далі – адаптація результатів наукових досліджень до інвестиційного потенціалу підприємств та галузей.

Концептуальні засади дослідження та розвитку інвестиційного потенціалу в зазначеній послідовності сформулюють результативні управлінські заходи щодо формування інвестиційного потенціалу.

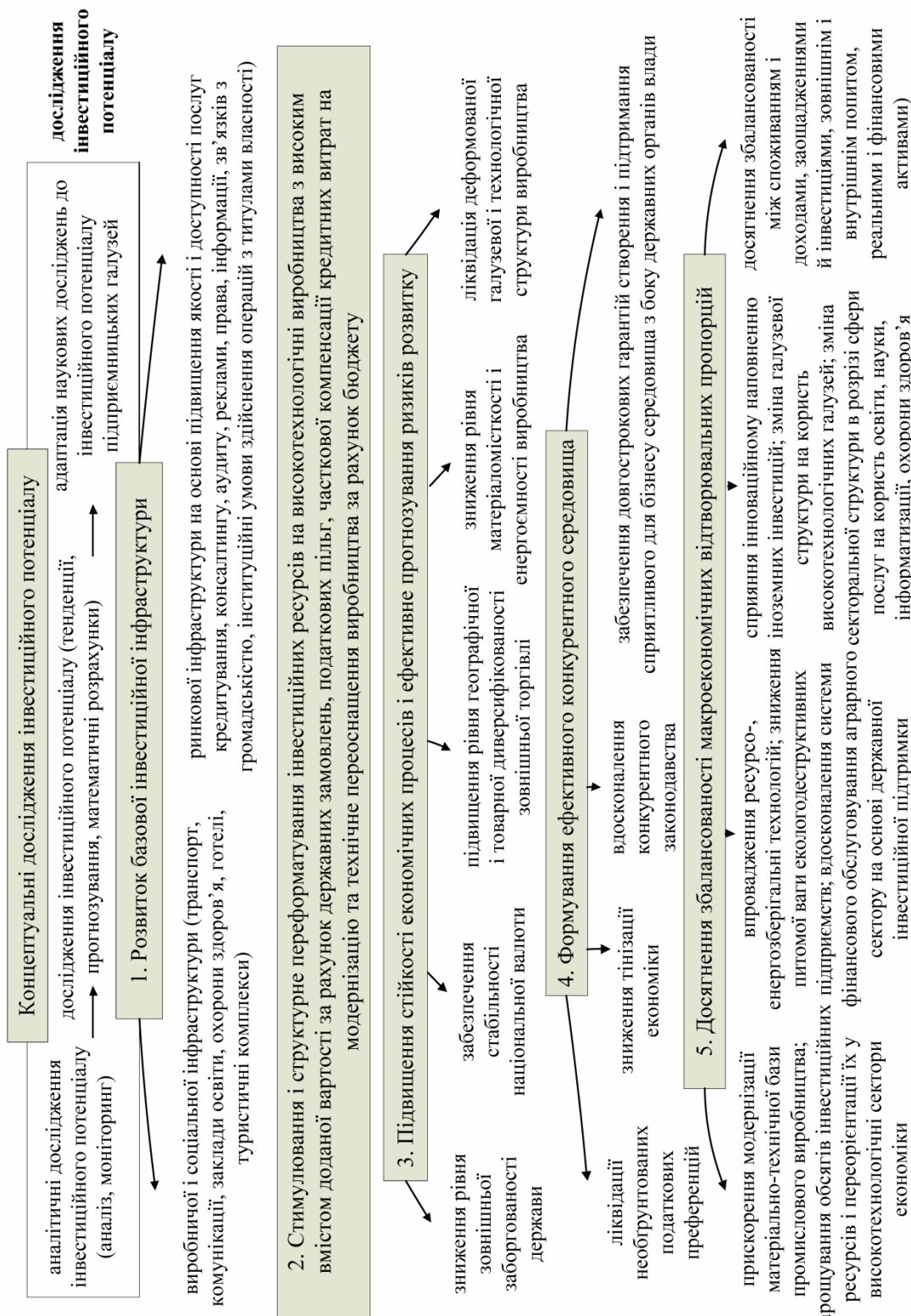
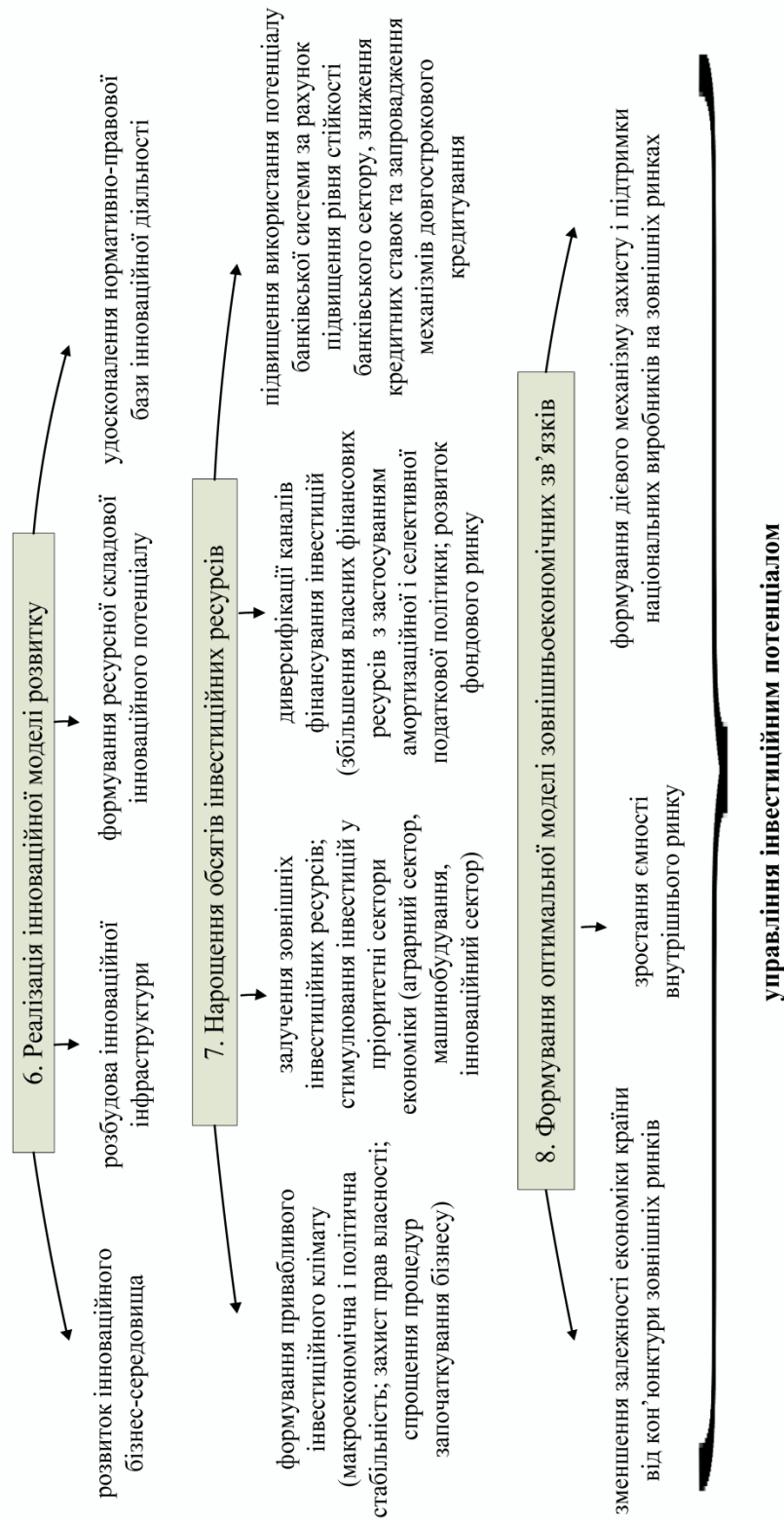

Рис. 1. Концептуальні засади механізму формування інвестиційного потенціалу національної економіки та управління ним

Джерело: сформовано автором

Продовження рисунку 1

Література:

1. Бланк И. А. Инвестиционный менеджмент Киев : Ника-Центр : Эльга-Н, 2002. 448 с.
2. Геєць В. М. Інноваційні перспективи України : монографія. Харків : Константа, 2006. 272 с.
3. Ходжаян А. О., Руденко О. А. Концептуальні засади реалізації державної інвестиційної політики. *Формування ринкових відносин в Україні: Зб. наук. праць*. Київ: 2014. Вип. № 8 (159). С. 40-45.
4. Бережна І. Ю. Особливості формування інвестиційного потенціалу у трансформаційній економіці інституційний підхід *Ефективна економіка* Дніпро. 2012 № 11. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1528> (дата звернення 18.02.2017)

Соколенко А. С., к.е.н., асистент
Харківський національний університет
міського господарства імені О.М. Бекетова
м. Харків, Україна

САНАТОРНО-КУРОРТНІ КОМПЛЕКСИ, ЯК ПЕРСПЕКТИВНІ СПЕЦІАЛІЗОВАНІ ЗАСОБИ РОЗМІЩЕННЯ В ГОТЕЛЬНІЙ ІНДУСТРІЇ

Одним з основних завдань соціально-економічного розвитку України є організація відновлення і підтримки здоров'я населення, яка має багатопрофільний характер і багато в чому обумовлюється стійким розвитком санаторно-курортного комплексу. В Україні ринок санаторно-курортних послуг представлений широким спектром послуг, що обумовлено постійною потребою в них. Природньо-кліматичні умови сприяють розвитку даного ринку, однак існує змінний характер рівня потреб в послугах санаторно-курортних закладів, що спричинено впливом різних факторів. Попри це ринок санаторно – курортних послуг є важливим для економічного розвитку держави в цілому, тому дослідження даної проблематики викликає значну зацікавленість в наукових колах.

В Україні діє розгалужена система санаторно-курортних закладів, представлена санаторіями, пансіонатами з лікуванням, санаторіями-профілакторіями, бальнеогрязелікарнями. В науковій літературі є багато класифікацій санаторно-курортних закладів. Наведемо узагальнену класифікацію санаторно-курортних комплексів України за різними критеріями на рис. 1 [1]. У 2018 р. на території України нараховувалось 741 санаторно-курортний заклад. Провідними лікувально-профілактичними установами на курорті є санаторії. Їх кількість становить 453 (61,13 %), із них дитячих – 167, санаторіїв для хворих на туберкульоз – 90, із них для дітей – 48. За функціонуванням до санаторіїв наближаються пансіонати з лікуванням. Таких в Україні 55 (7,42 %). Другі за кількістю підприємств – санаторії-профілакторії – 224 (30,23 %).

Також на території України є 3 курортні поліклініки (0,4 %) і 6 (0,81 %) бальнеологічних лікарень, грязелікарень тощо. Загальну характеристику санаторно-курортних закладів надають не тільки загальна їх кількість, але і загальна кількість ліжок (місць) у них, яка показує місткість закладів. Загальна кількість цілорічних ліжок санаторно-курортних підприємств складає 113 631. У місцях максимального розгортання зростає до 159 615 (на 28,77 %). Кількість ліжок (місць) цілорічних у санаторіях – 90 469, у пансіонатах з лікуванням – 6517, санаторіях-профілакторіях – 16 186, бальнеологічних та грязелікарень – 225. У місяць максимального розгортання